

водица. До камънитѣ имало една кратунка. Взелo я момчето и я подложило.

— Ехъ,—мислѣло си то,—ще я напълня, ще се напия и ще занесе на мама

Но щомъ се напълнила кратунката, изведнажъ ручейчето спрѣло. Ами сега? Отъ жажда устнитѣ на момчето били напукани, свѣтъ му се виелъ, но то стистнало кратунката въ ржка и тръгнало да я занесе на майка си.

Като вървѣло, вървѣло, чуло, че нѣкой плаче. Доближило се и видѣло въ тъмнината едно малко босо момиче.

— Защо плачешъ?—попитало момчето.

— Умирамъ отъ жажда, — отговорило то.

Дожалѣло много на момчето.

— Ще се върна да търся друга вода за мама, — помислило си то и дало кратунката на момичето. Изпило то водата и се съживило.

Върнало се момчето съ празната кратунка при изворчето. Гледа и не вѣрва на очитѣ си. Още по-бистра вода блика между камънитѣ. Подложило то кратунката, но щомъ тя се напълнила, водата пакъ спрѣла. Пакъ не пийнало момчето вода и тръгнало за у дома.

Отъ мъжа и жажда закапали сълзи отъ очитѣ му. То нѣмало вече сили дори кратунката да носи, но пакъ не